

§. 128. *Давидъ умира.*

Подиръ туй Давидъ прави много боеве срѣщо Филистимляныгѣ успѣшно и, като нареди добръ работыгѣ вѣнъ и вѣтрѣ, премина животыгѣ си въ траенъ миръ и въ голѣмо благополучіе. Когато вече стигна дѣлока старость и здравъето му бѣше сумнително, тогази направи свой наслѣдникъ Соломона. Този помазанъ отъ първосвещеникыгѣ при животыгѣ на баща си, бѣлъ прогласенъ за царь. А Давидъ, като даде на сына си свѣты полезны за управленіето на царството, умрѣ. (Царс. Г. ѡ. в. 1—12.).

§. 129. *Соломонъ иска отъ Бога мъдрость.*

Богъ обикна Соломона, еви му са на сънь и му прѣдостави да избере каквото поище. А Соломонъ не поиска друго освѣнъ мъдрость, като считаше другыгѣ работы малоцѣнны. И тѣй той толкозь ареса на Бога, щото му даде повече отъ колкото поиска; и тѣй Богъ му дари мъдрость още и богатства и слава, които той не поиска. (Царс. Г. г. 5—14.).

§. 130 *Невразумително едно дѣло са прѣдлага на Соломона на сждѣ.*

Не слѣдъ много Соломонъ даде доказателство за дадената нему отъ Бога мъдрость: Двѣ жены съжителници родихъ дѣца въ едно врѣме. Едното отъ тѣхъ умрѣ на третій день прѣзь ноцъта. Майка му открадва дѣтето на другата, която бѣ заспаля и ѣ подлага умрѣлото. Понеже между двѣтѣ жены станъ прѣширня, за туй са отнесе на царьтѣ туй невразумително и безевидѣтелно дѣло. Но царьтѣ, за да открие